Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

ATILIM

Kurucusu; İ.Bilen

Yıl 12, sayı 10(152)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 15 Mayıs 1985

EVREN-ÖZAL DİKTATÖRLÜĞÜNDEN KURTULMAK İSTEYENLER: SOL BİRLİK'LE BİRLEŞİN!

TKP Merkez Komitesi 4. Plenumu toplandı:

DEMOKRATİK TÜRKİYE, DAHA GÜÇLÜ TKP !

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 4. Plenumu toplandı. Plenum, MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın okuduğu Politik Büro Çalışma Raporu'nu görüştü. Demokrasi savaşımının sorunlarını ve TKP'ni bu savaşım içinde güçlendirme görevini özel bir biçimde ele aldı. Partimizin 65. kuruluş yıldönümünü kutlama çalışmalarının hedeflerini somutladı.

TKP MK 4. Plenumu, faşist diktatörlüğün zayıflıyor olmakla birlikte varlığını koruduğunu, buna karşılık demokrasi hareketinin genişlediğini, diktatörlük karşıtı güçlerin Evren-Özal yönetiminin tüm baskı ve manevralarına karşın gerilemediklerini, ama henüz diktatörlüğe son verecek, demokrasiyi geçişi sağlayacak bir güce ulaşmayı da başaramadıklarını saptadı.

Bugün halkımızın önündeki en önemli görev demokrasiyi kazanmaktır. Demokrasi ancak onu isteyen güçlerin ortak bir platform çevresinde güçlerini birleştirmesiyle, halkın demokrasi için aktif savaşıma atılmasıyla kazanılabilir. Plenum, TKP'nin de içinde bulunduğu 6 sol partinin oluşturduğu SOL BİRLİK'in daha da güçlenip genişlemesinin bu amaçlara ulaşmada önemli bir rol oynayabileceğini vurguladı. Öteki muhalefet güçlerinin sol güçlerle diyaloga girmesinin, bütün muhalefetin demokrasi düşüncesi ve savaşımı temelinde yakınlaşmasının, faşist diktatörlüğü geriletmek, Evren-Özal ikilisinin manevralarını boşa çıkarmak, demokrasiye gerçekten geçişin yolunu açmak için zorunlu olduğunu belirtti.

TKP MK 4. Plenumu, bütün demokrasi güçlerini, politik tutum ve yaklaşımlarını saptarken, diktatörlük altında geçen beş yıl içinde, politik sistemde, ekonomik ve sosyal yapıda, dış ilişkilerde, kültürel ve düşünsel yaşamda gerçekleşen önemli değişiklikleri bütün yanlarıyla dikkate almaya ve bunun gereği olarak demokrasiyi kazanmak için her türlü fedakarlığı göze almaya çağırdı.

Ekonomik durumun ağırlaşması, dış politik sorunların yoğunlaşması, ABD emperyalizminin yeni yeni askersel ve ekonomik dayatmaları, halkımızın önündeki tehlikeleri daha da artırıyor. Evren-Özal yönetimi büyük bir umursamazlıkla cumhuriyeti uçuruma itiyor. TKP halkımızın ve ülkemizin geleceği için duyduğu büyük sorumlulukla her yurtsevere sesleniyor: Diktatörlere karşı birleşmek için kaybedecek zaman yoktur.

TKP MK 4. Plenumu, Partimizin kuruluşunun 65. yıldönümünü **"Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP!"** belgisi altında, demokrasiyi kazanma savaşımını daha da yükselterek, TKP'ni bu savaşım içinde güçlendirerek, onu toplumsal yaşamın vazgeçilmez bir gücü durumuna yükseltmek için her çabayı göstererek kutlama kararı aldı.

Komünistler bu amaçla, 1985 yılı boyunca:

– işkence ve idamların, politik tutuklamaların durdurulması, Kürt halkı üzerindeki baskının ve kırımın sona erdirilmesi için, genel politik af için,

– tüm demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması ve ulusal, demokratik anayasa için,

Arkası sayfa 8'de

En az onlar kadar kararlı olmalıyız

Özal hükümetinin politikasından sonra, şimdi giderek 1982 Anayasası da geniş çevrelerce tartışılmaya başlıyor. Sol güçlerin yanısıra Özal hükümetine karşı çıkan parlamento dışındaki yasal muhalefet partileri de anayasanın değiştirilmesi gerektiği görüşünü dile getirmeye başlıyorlar. Geniş halk yığınlarının geçim sorunu ile rejim sorunu arasındaki kopmaz bağı kavramasının koşulları oluşuyor.

Evren'in son haftalarda muhalefet güçlerine yönelttiği tehditleri artırması bundandır. Evren, anayasasının bu kadar kısa bir süre içinde geniş bir muhalefetle karşılaşmasından telaşa kapılıyor. Evren de, Özal da demokrasi isteyen güçleri, 12 Eylül öncesine geri dönmek istemekle suçlamaya çalışıyorlar. Amaçları halkı bugünkü duruma razı olmaya zorlamaktır.

Emekçiler açısından ise bugünkü durum her geçen gün daha katlanılmaz oluyor. Özal'ın 1985 yılı programı temel

Arkası sayfa 8'de

TKP MK 4. Plenumu

Halkın özlediği demokrasi TKP'siz olamaz !

Yurttaşlar,

Geçtiğimiz günlerde Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nde sona eren TKP Davası'nda 200'ü aşkın yurtsever 17 yıla varan ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Askeri mahkeme bu yurtseverlere partimize üye olduklarını öne sürerek, faşist 141 ve 142. maddelere dayanarak bu cezaları verdi. Böylece 12 Eylül 1980'den bu yana TKP davalarında uzun hapis cezalarına çarptırılan işçilerin, sendikacıların, aydınların, öğrencilerin, ilerici kadınların sayısı 1000'e yaklaştı. Hala yeni yeni tutuklamalar yapılmakta, işkenceler uygulanmakta, yeni yeni TKP davaları açılmaktadır.

Komünist Partisi'nin yasaklı olduğu, insanların Komünist Partisi'nin görüşlerini benimsedikleri için tutuklandığı işkence gördüğü, bu görüşler doğrultusunda politik faaliyet yürüttüğü için yıllarca zindanlarda tutulduğu, hatta öldürüldüğü bir ülkede hiç kimse demokrasi olduğunu öne süremez.

TKP'ne karşı ağır baskıları uygulayanların, en kaba yalanlarla Partimize karaçalmaya yeltenenlerin, gerçek yüzleri her geçen gün daha açık ortaya çıkıyor. "Bütün yaptıklarımız 12 Eylül öncesi terör ortamına geri dönülmesini önlemek içindir" diyenler, terörizmin elebaşı faşist Türkeş'e kadar bütün MHP'lileri serbest bırakıyor, devlette bunlara önemli görevler veriyorlar. "Atatürk'ün yolundayız" diyenler, ülkemizi Amerikan emperyalizminin eline teslim ediyor, Ortadoğu'

Arkası sayfa 9'da

TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu yoldaşın TKP'nin Sesi'nden yaptığı 1 Mayıs konuşmasını 3. sayfamızda bulabilirsiniz.

15 Mayıs 1985

PARTİMİZİN 65. KURULUŞ YILINDA: DEMOKRATİK TÜRKİYE, DAHA GÜÇLÜ TKP !

AMACA ULAŞMAK İÇİN

Ali Yorulmaz/Istanbul

Marksist-Leninist bilim, bu bilimin ışığında toplumsal yaşamın her alanına ilişkin konuları ele alan sayısız eser, araştırma; tüm bunlar tarihin, toplumsal yaşamın, zenginliklerin yaratıcısı emekçiler içindir. Tüm bu eserler, komünistlerin işçi sınıfına, tarihsel misyonunu yerine getirmede, anlayacağı bir dille, kendi deneyimi temelinde yol göstermesi gibi basit bir şey içindir. Elbette bu basittir, ama aynı zamanda çok zor bir şeydir. Basitlik bunu anladığımıza, kavradığımızda ortaya çıkıyor. Zor olan ise, pratikte biz komünistlerin bunu anlayabilmesi ve iyi uygulayabilmesidir.

Savaşımın başarısı, düşüncelerimizin yığınlara malolmasına, böylece maddi bir güce dönüşmesine bağlıdır. Düşünceler yığınlara, insanlara nasıl mal olur? İnsanın kendi pratiği, savaşımı, kendi deneyimi kendi başına buna yeterli midir? Ya da yalnızca düşüncelerimizi anlatmamız, yaymamız bunu sağlayabilir mi? Elbette bu yeterli olsaydı, partinin tüm görevi yalnızca ajitasyon ve propaganda yapmak olurdu. Yönetici ve yönlendirici görevi yalnızca söze ve yazıya dayanarak yerine getirmek mümkün olurdu. Ama bunun böyle olmadığını biliyoruz. Her ikisi de gerekir; hem yığınların kendi eylemleri, deneyimleri; hem bu deneyimlerin genelleştirilmesi, bunlardan politik sonuçlar çıkarılması, politik gerçeklerin açıklanması, yığın eylemlerine bilinç unsurunun katılması. Bu ikisinin birleştiği nokta örgüttür, komünist partisidir.

Ajitasyon ve propaganda, örgütle anlam ve gerçeklik kazanır. Yığınların eylemini yönetmek için de örgütlenmek gereklidir. Parti yığınsal eylemleri direktif ve kararlarla yaratamaz. Yığınlar ufak-büyük eylemler yaparlar. Doğru ve yanlış da yaparlar. Parti bu eylemlerin içinde ve önünde yer alır. Onları genişletir, amaca yöneltir. Yığınlardan kopuk parti olamaz. Ancak amaca ulaşmak partisiz de olamaz.

Örgütlenmek ne demektir? Parti örgütlenmesi mi önce gelir, yığınların örgütlenmesi mi? Önce yığınların iyi, ileri unsurlarını örgütlemek gerekir, bu yapıldıktan sonra, daha geniş yığınlara doğru açılabiliriz mi demeliyiz? Yoksa geniş yığınların örgütlenmesine mi öncelik vermeliyiz? Böylesi bir ikilem var mıdır? Hayır. Bu ikisi karşılıklı bir ilişki içindedir. Bunlar karşı karşıya konamaz. Ve biri olmadan öteki de gerçekleştirilemez.

Yığınların örgütlenmesi, kendi çıkarları için verdiği savaşım temelinde gerçekleştirilebilir. Yığınlar biz olmadan da kendi içlerinden sorumlu olabilecek, kendilerine bir yol gösterebilecek insanlar yetiştirirler. Böylesi unsurlar daha çok yığınların hareketlenmesiyle ortaya çıkıyor. Yığın, sorumluluk duyan ve buna uygun davranan insanların çevresine geliyor, toparlanıyor. Düşüncesini soruyor, yol gösterilmesini bekliyor. Hem eyleme geliyor, hem kendi deneyimi temelinde gelişiyor ve en önemlisi kendisi de sorumluluk altına giriyor. Şimdi sorumluluk duygusuna sahip insanlar kolay çıkmıyor denebilir. Bu doğru değildir. İnsanlarımız en azından çocuklarına bakmak için sorumluluk duyuyor, bir şeyler yapmanın yolunu arıyor. Her kesimde sorumluluk taşıyacak nitelikte insanlar bulunur. Bulamıyorsak, kabahati özellikle kendimizde aramalıyız. İnsanlara ne dedik, onlardan ne istedik? Sonuçları ne oldu? Öteki insanlar için, ortak sorunlar için biraz olsun sorumluluk duyan dürüst insanları geliştirmek için, onların inisyatifini artırmalarına yardımcı olmak için ne yaptık? Ne gibi dersler çıkardık, yeni girişimlerimizde bunları ne ölçüde gözönüne aldık? Bunları bilmeliyiz.

Bugün hemen her yerde şu ya da bu güçte, büyüklükte parti örgütleri var. Bu yoksa, şu ya da bu parti örgütüne bağlı yoldaşlar bulunuyor. Bağı kopuk, ama çalışmayı sürdüren yoldaşlar, sempatizanlar var. Partiden, partinin politikasından çeşitli kanallarla haberdar durumdalar. Ama bunlar yığınların olduğu her alanda, çıkarlarını savunmak için bir araya geldiği her yerde olmalıdırlar. Her dernek, sendika, kooperatif, meslek odası vb. de olmalı, daha geniş yığınların buralarda birleşmesini sağlamaktan başka, bu örgütlenmelerin daha bilinçli kılınması, daha sağlam yığın örgütlerine dönüşmesi için çalışmalıdırlar. Biz yığınların sorumluluk duyan ileri unsurlarına bu örgütlerin sağlamlaşması için yapacakları çalışmalarda yardımcı olmalı, yol göstermeliyiz. Bu amaca hizmet için daha ileri, yasal sınırlarla kendini kısıtlamayan örgütlenmelere de hız vermeliyiz. Bu örgütlenmeler kalıcıdır. Bunlar her durumda eylemlerin kaynağını oluşturur. Bizzat parti örgütleri, üyeleri buralardan çıkar. Parti örgütlerimiz bu örgütlenmelerin beyni olur, güvencesi olur. Bunlar yığınları partinin yanına çekmenin birer kaldıracı olur.

Her düşünce, her politika, önündeki ilk görevleri ele alıp yanıtlayabiliyorsa amaca hizmet edebiliyor. Politik istemleri biz masa başında belirlemiyoruz. Yığınların yükselen istemlerinden, bugünkü politik aşamaya uygun olanı, bunun bilinçli ifadesi olanlarını ortaya çıkarıyoruz. Ve bunları tekrar en geniş yığınlara taşıyoruz. Onların eline bir silah olarak veriyoruz.

Bugün her emekçinin, ülkenin içinde bulunduğu durumdan zarar gören yığınların ortak istemi, amacı nedir? Bu, demokrasidir. Ama yığınlara baktığımızda bunu açıkça, bilinçle, demokrasi olarak ifade edebilen var, edemeyen de. Şevket Yılmaz'ların Evren'le görüşmesini olumlu bulan işçiler var. Ama bunlar da demokrasi istiyor. Çıkarlarını savunmak istivor. YHK kalksın, grev olmalı, yasak-kısıtlama olmamalı diyor. Demokrasi istemini bu düzeyde ifade ediyor. Küçük, orta, hatta büyük burjuvazinin belirli kesimleri de demokrasi diyor. Elbette bizim demokrasi anlayışımızdan farklı ama, demokrasi diyor. Ama demokrasi en çok işçi sınıfı için gerekli. O halde bugün yığınların, işçi sınıfının tüm dikkatini bu soruna çekmeli ve bunu somutlamalıyız. İşte ulusal demokrasi programımızın ne olduğunu anlatmak için buradan, bu istemden yola çıkmak gerek.

Bugün işçilerin sınıfı bilincini yükseltmek ve işçi hareketinin toplumda ağırlık kazanmasını sağlamak için (bu olmadan Türkiye ilerleyemez) onları demokrasinin kararlı ve bilinçli savunucuları haline getirmesini bilmeliyiz. Evet, komünistler işçi sınıfına, sosyalizmin, nihai kurtuluş yolunun propagandasını götürüyorlar. Götürecekler de. Ama

Arkası sayfa 8'de

HER KOŞULDA

Kenan Polatgil/Izmir

Aranıyor olmak, polis izlemesinden kurtulmak için illegal yaşama geçmek; çoluğu çocuğu, yakınları, dostları, hatta ülkeyi terketmek zorunda kalmak; siyasi polisin eline düşmek, işkence tezgahlarından geçmek; zindana atılmak, uzun yılları çok şeylerden uzakta, dört duvar arasında geçirmek; hatta sınıf savaşında daha çok şey yapabilecekken ölmek, öldürülmek. Tüm bunlar faşizme karşı savaşta yer alan devrimciler için, komünistler için bilinmeyen, beklenmeyen şeyler değildir. Savaşımın içinde bunlardan biri ile yüz yüze gelmeyen, yaşamayan, en azından nefesini ensesinde hissetmeyen devrimci, komünist yok gibidir. Biz bunları bilerek, göze alarak, gerektiğinde yaşayarak halkımıza karşı verdiğimiz sözleri yerine getirmek için savaşımı sürdürüyoruz. Bu sınavlardan geçmek bizi daha da çeliklestiriyor, biliyor. Halkımızın kurtuluş davasına daha sıkı sarılıyoruz.

Savaşımızı çetin kılan bir başka özgül zorluk daha var ki, sözünü ettiğimiz koşullardan hangisi içinde bulunursak bulunalım, nesnel olarak gelip karşımıza dikiliyor. Bizi tekrar tekrar sınavdan geçiriyor. Bu, faşizmin dayattığı ekonomik yıkımın sonuçlarıdır. Türkçesiyle söylersek "açlık"tır.

Tüm halkımızı, açlığa ve sefalete sürükleyen diktatörlüğün ekonomi politikası, devrimcileri, komünistleri, onların ailelerini de etkiliyor. Hem de kat kat fazlasıyla. Bugün açlığa karşı direnmek, ayakta kalabilmek kendisinin ve ailesinin geçimini sürdürebilmek bir başka sınav oluyor bizim için. Bu sınav, illegal yaşayan komünistin önündedir, zindanda ya da politik göçmenlikte olup da ailesi zor durumda kalan komünistin karşısındadır; tahliye olmuş, iş bulamayan, elini attığı her yerde siyasi polisin görülmez engelleri ile karşılaşanların önündedir.

Birçok komünist, gerektiğinde gününün 15-16 saatini geçimini sağlamak için koşturmak zorunda kalarak geçiriyor. İlericiler, bilinçli işçiler işlerinden atılıyor, yeni iş bulamıyorlar. Rejim, ilericileri, demokratları açlığa mahkum etmek, ekonomik zorlukların altında ezmek, toplum dışına atmak istiyor. Bütün bu baskılar, zorluklar komüniste, ailesine de yansıyor, morali üzerinde etkide bulunuyor.

Kelimenin tam anlamıyla ne kadar bıktırıcı, yıpratıcı olursa olsun, bu zorluklara da göğüs germek zorundayız. Bu alanda da, dayanışmada, direngenlikte, moral üstünlükte örnek olacağız. Başka yolu yoktur. Moral savaşı sürüyor. Her koşulda da sürecektir. Diktatörlüğün tüm bu baskıları ekonomik olarak yıkıma, moral olarak yıpratma çabaları, bu halk düşmanı rejimin bir an önce yıkılması için savaşımı daha da kararlılıkla yükseltmemizden başka bir sonuç doğuramaz.

Her durumda geliyoruz Haydar Kutlu yoldaşın somut sorusuna, "Var mısın, yok musun?" sorusuna verilecek yanıta. Göğsümüzü gere gere "varım" diyebiliyorsak, tüm zorluklara karşın utkuya giden yolda yürüyoruz demektir.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın 1 Mayıs konuşması:

GÜNÜN EN DEVRİMCİ GÖREVİ

Işçi kardeşlerim, yoldaşlar, dostlar, Bugün diktatörlük altında beşinci 1 Mayısımızı kutluyoruz. Faşist diktatörlük rejimi zayıflıyor da olsa yerli yerinde duruyor. Ama, baskı altında 1 Mayıs'ı kutlayanlar, bugün daha kalabalık ve daha güçlü. 1 Mayıs ateşi daha canlı bugün.

Diktatörlüğün baskıları, tehditleri, manevraları muhalefet güçlerini susturamadı. Tersine sesimiz, şimdi daha güçlü duyuluyor.

Işçi sınıfımız, yurtsever güçler bu 1 Mayıs'ta yeni bir mücadele silahına kavuştular. SOL BIRLIK sesini yığınlara daha etkili duyurabilmek için kendi adındaki gazetesinin ilk sayısını bugün çıkardı.

Öte yandan 1985 1 Mayıs'ının tarihsel bir anlamı var. Tüm dünya Hitler faşizmi ve Japon militarizminin yıkılışının 40. yılını kutluyor. 40 yıl önce yıkılmaz sanılan Hitler'in faşist imparatorluğu, başta 20 milyon evladını yitirme pahasına direnen Sovyet halkının ve tüm diğer ülkelerdeki antifaşistlerin destansı kahramanlıkları sonucu yıkılıp gitti. Tüm dünya halkı, bugün faşizmi, savaşları lanetliyor. Günümüzde diktatörlükler bir bir yıkılıyor. Arjantin'den sonra Brezilya ve Uruguay'da işçi sınıfı, halklar demokrasiye, özgürlüğe kavuştular.

Ülkemizdeki faşist diktatörlüğün de ömrü uzun olmayacaktır. Ama elbette, diktatörlüğün yıkılması, demokrasinin kurulması kendiliğinden olamaz. Kimse, bize, mücadele etmezsek demokrasiyi altın tepside sunmayacak.

Bu 1 Mayıs'da görevimiz, demokrasiyi nasıl kazanacağımız üzerinde daha çok düşünmek ve gerekenleri gecikmeksizin yerine getirmektir.

Geçtiğimiz günlerde partimizin 4. Merkez Komitesi Plenumu toplandı. Partimiz, işçi sınıfımıza, halkımıza, demokrasi güçlerine karşı görevlerini daha iyi yerine getirebilmek için demokrasiyi kazanma görevini özel bir biçimde ele aldı. TKP'nin daha da güçlenmesinin, ancak demokrasi mücadelesi içinde daha etkili bir rol oynayarak gerçekleşebileceğini saptadı. Aynı zamanda belirledi ki, TKP'yi daha da güçlendirmek demokrasi mücadelesinin başarısı için de zorunludur. Böylece 65. kuruluş yıldönümümüzde görevlerimiz, mücadele yolumuz bugün daha da aydınlıktır.

Işte tüm bu nedenlerle bugün geleceğe daha iyimserlikle bakmakta haklıyız.

Bu inançla, güçle, sizlerin, ülkede demokrasi için kavga veren bütün yurtseverlerin, hapishaneleri dolduran ilericilerin, demokratların, devrimcilerin, zor koşullarda partimizin mücadele bayrağını yükseklerde tutan yoldaşlarımızın, Ankara TKP Davasında olduğu gibi ağır cezalara çarptırılan yoldaşlarımızın, sempatizanlarımızın, hala polis işkencesi altında olanların, ülke içinde ve dışında tüm üyelerimizin, tüm tutuklu ailelerinin, politik göçmenlikteki devrimcilerin, yurtseverlerin, hepinizin Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına 1 Mayıs'ınızı yürekten kutlarım.

Işçi kardeşlerim,

1 Mayıs herkesten önce sizindir.

Zor koşullar altındasınız. Koşullarınız dün de zordu, bugün daha da zordur. Hayat pahalılığı belinizi büküyor. Işten atılmalar bir çığ gibi. Işsiz kalma korkusu her işçinin korkulu rüyası. Haklı olarak işsiz kalırsam çoluk çocuk ne yer, ne içer diye düşünüyorsunuz. Faşist diktatörlük sendikal haklarınızı elinizden aldı. Özgür toplu sözleşme yapamıyorsunuz, grev yapamıyorsunuz. Hakkınızı arayamıyorsunuz. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Görüyorsunuz, hergün yeni bir arkadaşınız haksız yere işten atılıyor. Hakkınızı aramazsanız aç karnına çalışmak zorundasınız, tek başınıza ararsanız işsiz kalmak zorundasınız. Size beğendiğini seç, kırk katır mı, kırk satır mı diyorlar.

Fakat gerçek böyle değil. Bugün 1 Mayıs, yani işçilerin birlik, dayanışma, mücadele günüdür. Uluslararası işçi sınıfı, yani milyonlarca işçi, yıllar boyu süren mücadele deneyimleri ile kendilerini kurtulaşa götürecek yolu böyle çizdiler. Onlar bayraklarına "Birlik-Dayanışma-Mücadele" diye yazdılar. Türkiye işçi sınıfı da kendi zorlu deneyleri ile kazandığı dersi bayraklaştırdı, "Birlikten kuvvet doğar-Hak verilmez alınır" dedi. Bugün bu dersleri hatırlamanın günüdür.

12 Eylül öncesine iyi bakın. Ülkeyi geriye götürmek, demokratik hakları kısıtlamak isteyen her adımın karşısına işçilerin çıkmış olduğunu göreceksiniz. Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurmak isteyenlere işçilerin "dur" deyişini hatırlayın. Bunu, ancak süngü zoruyla 12 Eylül sonrası gerçekleştirebildiler. Faşist terörün azdığı dönemde "Faşizme İhtar" mitinglerini hatırlayın, böyle bir ortamda herkese moral güç kaynağı olan büyük 1 Mayısları hatırlayın. Işçiler böylece yalnız kendi çıkarları için mücadele etmediklerini topluma gösterdiler. Böylece haklı bir saygınlık kazandılar. Her zor durumda soruluyordu: Işçiler ne diyor, DİSK ne yapıyor, Türk-Iş ne düşünüyor? Böylece görebiliriz ki, 1973 sonrasında işçi sınıfımız toplumsal mücadeleye açıkça ağırlığını koymuştur.

Bu nedenle 12 Eylül'de gelen darbe büyük bir kinle en önce işçilere vurdu. DISK kapatıldı. Işçi sınıfının yandaşı sol güçler darbe üstüne darbe yedi. İşçi sınıfımızın öz partisi TKP üzerine vahşice saldırıldı. Demokrasi yokedildi. Ülkemiz ABD emperyalizmine kölece bağımlı hale geldi. Ekonomik bunalım bir ulusal felaket haline dönüştü. Bunalımın bütün yükü işçi ve emekçi halkımıza, tüm çalışanlara bindirildi.

Şimdi ulusun ezici çoğunluğu bu durumdan nasıl kurtuluruz diye soruyor. Gözler yine işçi sınıfımızdadır. Sizlerdedir. Ama sizlerde iyi biliyorsunuz ki, durum eskisinden kat kat daha zordur. Yaşam derdi size nefes aldırmıyor. Güçlü bir sendikal önderlikten yoksunsunuz, sol güçler, TKP ağır baskılar altındadır. Böyle bir durumda ne yapılmalıd ?

Fabrikalardaki parti örgütlerimizden gelen bilgiler, bize ulaşan pek çok işçi mektubu, fabrikalarda, işçi mahallelerinde şimdi bu sorunun çok daha fazla sorulduğunu gösteriyor. Sınıf bilinçli işçiler bu soruların yanıtlarını da görmeye başladılar.

Önce bazı yanılgılara düşmekten kendimizi korumalıyız. "Şimdi zayıfız. Diktatörlüğü ortadan kaldırmak, demokrasiyi kazanmak için işçiler, sol güçler bir şey yapamazlar. Beklemek gerek" diye düşünülebilir. İlk bakışta mantıklı gibi görünen bu düşünce, işçi sınıfının mücadeleci mantığına, karakterine uygun olmadığı gibi, doğru da değildir.

Beklemek neyi değiştirir? Bugüne dek size kim haklarınızı ikram etti? Özal gidecek, yerini DYP, ya da SODEP alacak, ondan sonra işçilere, sol güçlere sıra gelecek diye düşünmek yerinde mi? Böyle düşünmek karşımızdaki düşmanın gücünü görmemek, planlarını anlamamak olur. Faşist diktatörlük yerli yerinde duruyor. Bunu anlamak için Evren'in konuşmalarına bakmak yeter. Evren bir cumhurbaşkanı gibi konuşmuyor. Hükümetin parlamentonun yerine kendini koyarak konuşuyor.

12 Eylül darbesi ile ülke ekonomik, politik, kültürel, düşünsel alanlarda öylesine geri götürüldü ki, basit bir hükümet değişikliği ile iktidara burjuvazinin hangi kanadı gelirse gelsin, toplumun gereksinim duyduğu sorunların çözümüne yanıt veremez.

Ve nihayet ülke ABD emperyalizmine sıkıca bağlandı. ABD yetkilileri her fırsatta Türkiye'ye verdikleri önemi

açıklamaktan geri durmuyorlar. Türkiye Ortadoğu'da ABD'nin kolay kolay vazgeçemeyeceği stratejik önemde bir üsdür. Ülkemiz bugün yabancı tekellerin açık pazarına dönüştü. Işbirlikçi tekeller, parababaları bu tatlı kârlarını kolay kolay bırakmayacaklardır. Ve diktatörlük ülkede azıcık demokrasi havası estiğinde nelerin değişeceğini çok iyi biliyor. Bu nedenle demokrasi rüzgarlarının kolay esmeyeceği görülmelidir.

Öte yandan diktatörlük bir yandan baskı ve tehditlerle, bir yandan da çeşitli vaadlerle parlamento dışı burjuva muhalefet partilerini uysallaştırmaya çalışıyor. Bu yolla ve çeşitli zorlama, bölünme ve birleşmelerle oluşturulacak her türlü "alternatif hükümet" formülü hiçbir sorunu çözmeyecektir. Unutmamak gerekir ki, böyle bir durumda faşist diktatörlüğün hazırladığı, güçlendirdiği baskı kurumları herşeyden önce işçilere, sol güçlere, gerçekten demokrasi isteyenlere karşı işlemeye devam edecektir.

Bugün bir şey yapılamaz demek, diktatörlüğün sıkıştığında böyle bir manevra yaparak demokrasi güçlerini bölmesine olanak vermek demektir. Işte o zaman korkulan başa gelecek ve yığınlar burjuvazinin kuyruğuna takılmış olacaktır. Işçi sınıfı adına bugün somut bir yol göstemeden, sosyalizm üstüne, devrim üstüne parlak laflar etmekle de bu sonuç değiştirilemez.

Kuşkusuz, bugün ülkeyi baştan başa saran bunalımın, özellikle ekonomik bunalımın temel nedenlerini işçi sınıfına göstermek her bilinçli işçinin görevidir. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana ülkemiz kapitalist yoldan kalkınmaya çabaladı. Bugün gelinen nokta ortadadır. Içinde bulunduğumuz ve halkımızın bağrına bir karabasan gibi çöken bunalım, dışa bağımlı kapitalizmin bir ürünüdür. Bugün daha açık görülebilir ki, bu yol işçilere, köylülere, tüm çalışan halkımıza acılardan başka bir şey vermemiştir. Veremezdi, çünkü kapitalizm sömürü demektir. Insanın insanı sömürmesine yol açan bu düzene devrimci bir tarzda son vermeden, sosyalizme kavuşmadan kesin kurtuluş yoktur.

Bugün ekonomik bunalıma köklü çözüm arayan namuslu demokrat bilim adamları bile, eğer bilimsel bir tarafsızlıkla bakabilirlerse, kendileri sosyalizmi henüz benimsemiş olmasalar bile, bu gerçeği görmemezlik edemeyeceklerdir.

Bugün sosyalist ülkelerde ekonomik bunalımların, hayat pahalılığı denilen şeyin, işsizliğin, kitlesel hastalıkların, cahilliğin tarihe karıştığını bilmeyen mi var? Sosyalizm düşmanları bile bu gerçekleri kabul etmek zorunda kalıyorlar, ama onlar, halk bunları bilmesin istiyorlar.

Işçi kardeşlerim,

Biliyoruz ki, sosyalizm için gerekli güçler hazır değildir. Yine biliyoruz ki, sosyalizme demokrasi yolundan başka bir yolla varılamaz, hiçbir ülkede de varılamamıştır. Işçi sınıfı ancak demokrasi mücadelesi içinde güçlenebilir, yandaşlarını, bağlaşıklarını genişletebilir.

Işçiler bugün ekonomik hakları, sendikal hakları için dişe diş bir mücadele vermek zorundadırlar. Kaybedilen hakları geri alma mücadelesi yarına bırakılamaz. Her hak için sert, eylemli bir mücadele şarttır.

Ama acaba işçiler bugün bununla yetinmeli midirler? Politik mücadeleyi daha iyi koşulların oluşacağı yarına mı bırakmalıdırlar?

Hayır. Bu büyük yanılgı olur. Demokratik bir politik rejim varolmadıkça kaybettiğimiz hakları geri alamayız. Bu nedenle demokrasi mücadelesi yalnızca haklar için mücadele değildir. Esas olarak demokratik hak ve özgürlüklerimizin baş düşmanı bu rejime karşı mücadele demektir.

Işçi sınıfı nasıl bir demokrasi için savaşmalıdır?

Bilmelisiniz ki, proleter demokrasisi, yani sömürücü sınıfların olmadığı bir demokrasi dışında hiçbir demokrasi türü işçi sınıfının tüm istemlerine yanıt veren bir demokrasi olmayacaktır. Ama bu sizi umutsuzluğa sürüklememelidir. Demokrasiye en fazla işçi sınıfının gereksinimi vardır. Hatta bu demokrasiden sömrücü sınıflar daha fazla yararlanacak olsa bile. Çünkü böyle bir demokrasi, işçi sınıfına o mücadele etmeden haklar tanımayacaktır. Ama işçi sınıfına daha iyi mücadele koşulları hazırlayacaktır. Elbette demokrasi ne kadar geniş olursa, işçi sınıfı mücadele için o ölçüde daha iyi koşullara sahip olacaktır.

Bu nedenle işçiler demokrasi mücadelesinin hiçbir biçimine yabancı ve onun dışında kalamazlar. Kalmamalıdırlar.

Faşizmi ve her tür gericiliği besleyen emperyalizme kölece bağımlılığa son verildiği, ulusal bağımsızlığımız ve egemenlik haklarının barışın garanti atına alındığı, bir avuç işbirlikçi, talancı tekelci burjuvazinin sömürüsünün sınırlandırıldığı, işçi sınıfının sendikal ve politik örgütlenme özgürlüklerinin önündeki her tür engellerin kaldırıldığı, Kürt halkına özgürlüklerinin tanındığı, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ulusal, demokratik bir anayasada garanti altına alındığı, işçi sınıfının ağırlığının olduğu ulusal demokrasi, bugün toplumumuzun ezici çoğunluğunun değişim istemine yanıt verecektir. Böyle bir demokrasi için mücadele etmek bugünün en devrimci görevidir.

Farklı derinlikte olsa da bugün ulusun çoğunluğu demokrasi istiyor. Biz kendi demokrasi anlayışımızı diğerlerinin karşısına koyamayız. Farklı demokrasi istemlerine sırtımızı dönemeyiz.

Burjuvazinin hangi kanadı olursa olsun, kendi sınıf çıkarlarını gözetecektir. Işçi sınıfının da çıkarlarına açık bir demokrasiye kendiliğinden evet demeyecektir. Tersine işçi sınıfı onların demokratik hakları için de en önde savaşmalıdır. Ancak böyle yapıldığında işçiler burjuvazinin kuyruğunda değil önünde olurlar.

Işçi kardeşlerim, yoldaşlar, dostlar, Ülkenin bugününe sahip çıkmaya çalışmayanlar, yarınına sahip çıkmayı başaramazlar. Işçi sınıfı bugünden, bugünün gerektirdiği mücadeleyi anlayamazsa, yarın toplumun politik yaşamında bir ağırlık oluşturamaz.

Politik strateji ve taktiklerimizi yığınlar kavramalıdır. Çünkü, onlar içindir. Işçiler politik mücadelenin geçmek zorunda olduğu her basamağı görmelidirler. Göstermeliyiz. Işçiler, egemen güçlerin politikasını, sinsi manevralarını, burjuvazinin hangi kolu olursa olsun, onun parlak sözler ardında gizlenmiş sınıf çıkarlarını sezebilmelidirler.

Evren, 23 Nisan konuşmasında bir kez daha demokrasi güçlerine, komünistlere, sola saldırdı. Aynı zamanda parlamento dışı muhalefet partilerine tehditler yağdırdı, hem de onları diktatörlükle uzlaştırma niyetlerini açığa vurdu.

Diktatörlüğün, muhalefet güçlerini bölme oyunları halkımıza açıklanmalıdır. Eğer parlamento dışı partiler kendi aralarında diyalog ve işbirliğini derinleştiremezlerse diktatörlük kazanacaktır.

Bugün ayırım çizgisi demokrasi isteyenlerle, ona karşı olan diktatörlük ve diktatörlük yanlısı güçler arasındadır.

Diktatörlüğün bu tür manevraları herşeyden önce, DYP'li, Refah Partili, SODEP'li, sol görüşlere sahip işçilerin, ekonomik haklar ve demokrasi için birliği ve mücadelesi ile önlenebilir. Onlar diktatörlüğün bu tür baskı ve manevralarına açıkça karşı çıkmalıdırlar. Sınırsız politik af ve erken seçim istemlerini yükseltmelidirler.

Türk-Iş etrafında sendikal birliği sağlamak ve yeni bölünmeleri önlemek günün en yaşamsal görevidir.

Kısaca; diktatörlüğün yıkılması, demokrasinin kurulması için halk yığınlarının direnişi zorunludur. Demokratik muhalefet ne denli geniş politik güçleri toparlarsa, halkın güçleri o ölçüde birleşmiş olacaktır. Demokratik muhalefet içinde, işçi sınıfı ve sol güçler ne denli ağırlıkla yer alabilirlerse, halk yığınlarının direnişi o denli güçlü olacaktır. Ve bu demokratik muhalefetin direnişi ne denli güçlü olursa, gelecek rejim o denli demokratik olacaktır.

Yoldaşlar,

Fabrikaları kalemiz yapmaya hız vermeliyiz. Aynı zamanda fabrikalar demokrasi mücadelesinin de kalesi olmalıdır. Işçilerle birlikte demokrasi isteyen herkesin, aydınların, gençliğin, toplum her kesiminin yanında ve demokrasi mücadelesinin en önünde olmalıyız.

"Demokratik Türkiye-Daha Güçlü TKP!" mücadelesinde hepinize başarılar dilerim.

FAŞİZME KARŞI UTKUNUN 40. YILI BÜTÜN DÜNYADA COŞKUYLA KUTLANDI !

Hitler faşizmine ve Japon militarizmine karşı tarihsel utkunun 40. yıldönümü, bütün dünyada görkemli törenler, askeri resmi geçitler, yığınsal gösteriler, toplantılar, seminerlerle kutlandı. Sovyetler Birliği'nden Zimbabve'ye, Nikaragua'dan Lübnan'a, Norveç'den, Ingiltere ve Hollanda'dan Mozambik'e, Küba'dan Fransa'ya kadar bütün ülkelerde bu tarihsel utku, savaşa karşı barış, faşizme karşı demokrasi cephesinin dev bir kararlılık gösterisi oldu. Utku, 40. yılında da insanlığa, halklara güç ve umut verdi.

Hitler faşizmine ve Japon militarizmine karşı tarihsel utkunun 40. yıldönümü, insanlığa, bir kez daha şu dersleri hatırlattı: Savaşa karşı, daha başlamadan ayağa kalkmak, mücadele etmek zorunludur! Savaşın önlenmesi için bütün savaş karşıtı güçlerin birliği, ortak eylemi gereklidir. Geçerliliği Anti-Hitler koalisyonunun pratiğiyle somutlanmış olan bu birliğe bugün, bütün ülkelerin çok daha sıkı sarılması gerekiyor.

Görkemli kutlamalardan hoşnut olmayanlar da vardı. Bunların başında 40 yıldır barışın egemen olmasını önlemeyi başaramamış olan ABD emperyalizmi, insanlık tarihindeki bu en uzun barış döneminin çizdiği, onayladığı sınırları değiştirmek isteyen intikamcı çevreler yer alıyordu. ABD Başkanı Reagan'ın, insanlığı nükleer yıkıma sürüklemek, uzayı silahlandırmak, Avrupa'ya ve dünyanın bütün ülkelerini kendi egemenliğine sokmak düşleriyle yanıp tutuşarak geldiği Federal Almanya'da, SS katillerinin mezarlarını ziyaret etmesi, bütün ülkelerde, bu arada Federal Almanya ve ABD'de de, nefretle kınandı. Batı Avrupa halkları, Avrupa gezisini tam da 40. yıl kutlamalarına denk düşüren Reagan'a hakettiği yanıtı verdiler.

Reagan, Federal Almanya'da, Avrupa Parlamentosu'nda, daha sonra gittiği Ispanya ve Portekiz'de "ülkene geri dön!", "Yıldızlar savaşına hayır!", "Nikaragua'dan elini çek!" belgileriyle protesto edildi.

Öte yandan birçok kapitalist ülkenin devlet başkanı, yetkilileri Sovyetler Birliği'nin 2. Dünya Savaşı'nın baş aktörü Hitler faşizmine karşı barış ve insanlığın geleceği için savaşta belirleyici rolüne yüksek değer biçtiler.

Hitler faşizmine ve Japon militarizmine karşı utkunun yıldönümü, Sovyetler Birliği'nde ve sosyalist ülkelerde büyük törenlerle, anma toplantılarıyla, askeri resmi geçitlerle kutlandı. Anti-Hitler Koalisyonunun belirleyici cephesinde 20 milyon can veren Sovyet halkı, 40 yıldır yeni bir savaşın önüne geçilebilmesinin de onuruyla kutladı utkuyu.

SBKP MK Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov yoldaş, Moskova'nın kal-

"Tükendi cephaneleri insanların,
fakat insanlar biliyorlardı yenilmezliğini
namuslu insan yüreği-devin."
Nazım Hikmet

binde, Kremlin'deki toplantıda 1945'de "Reichstag"ın tepesine dikilen kızıl bayrağın önünde şöyle konuştu:

"Savaşın dört yılı, halkımız için uzun ve zordu. Utkuya giden yol, zordu, çetindi. Ama sonunda Sovyet askerinin, Sovyet insanın şöyle konuşabildiği Mayısın o aydınlık günü geldi: Haklı dava utkuya ulaştı! Düşman bozguna uğratıldı! Utku, bizimdir!"

Bu utku neyi göstermiştir? Bu savaş, emperyalizmin vurucu güçlerinin sosyalizme karşı giriştiği en büyük askersel çatışmaydı. Genç Sovyet ülkesi, sadece çeyrek yüzyıllık bir geçmişe sahipti ve yeryüzündeki tek sosyalist ülkeydi. Son derece modern silahlarla donatılmış olan Hitler Almanyasının askersel gücü, Sovyetler Birliği'nin iki katı kadardı. Üstelik Hitler, o zamana kadar işgal etmiş olduğu ülkelerin bütün potansiyellerini de SSCB'ye karşı seferber etmişti.

Buna karşın utku, SSCB'nin oldu. Bu, sosyalizmin üstünlüğünün kesin bir kanıtıdır. Sosyalist ekonominin, sosyalist planlamanın, sosyalist yaşam tarzının, Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizminin yadsınmaz üstünlüğü, kollektif gücü, tarihin bu çetin sınavından başarıyla geçmiştir. Işçi sınıfı, kollektif köylüler, aydınlar, genç Komsomollar, kadınlar, cephede ve cephe gerisinde destanlar yarattılar. Utkunun örgütleyicisi, esinlendiricisi, yönlendiricisi ise, başında J.Stalin'in bulunduğu Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ydi. Komünistler, en tehlikeli, en büyük sorumluluk ve fedakarlık gerektiren yerlerde en öndeydi. Sosyalist yaşam tarzının ve kahramanlığının milyonları sarmasına örnek oldular. "Komünist" sıfatı, çok uluslu Sovyet halkının gözünde en yüksek onur oldu. Yüzbinlerce asker, ateş boylarında, ölüme giderken SBKP'nin saflarına girebilmek için yarışa kalktılar.

SBKP MK Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov yoldaş, Moskova'daki 40. yıl töreninde yaptığı konuşmasında Hitler faşizmine karşı savaşın en ön sıralarında yer alan Alman komünistlerine, Avrupa komünistlerine ve bütün ülkelerin antifaşist savaşçılarına yüksek değer biçti. Anti-Hitler Koalisyonu üyelerinin oynadığı olumlu role dikkati çekti.

Moskova'daki görkemli törenlere, TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş da katıldı. Kutlu yoldaş, bu kutlamalarda yaptığı konuşmada Türkiye komünistlerinin Sovyet halkına olan sevgisini ve saygısını, yüce duygularını dile getirdi. Faşizme karşı barış demokrasi, özgürlük uğruna can veren milyonların anısı önünde Türkiye işçi sınıfı adına saygıyla eğildi. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun bir daha savaş olmaması için gösterdikleri kollektif sorumluluğun Türkiye halkı için de büyük bir güç kaynağı olduğunu belirtti. TKP'nin, yeni bir dünya savaşının önlenmesi için barış savaşımında, faşizme karşı demokrasi savaşımında hiçbir özveriden geri durmadığını, durmayacağını vurguladı.

Moskova Çağrı'sından

..."Sovyetler Birliği, halkları ve devletleri, onların parlamentolarını ve hükümetlerini, silahlanma yarışını, uzayda önlemek, yeryüzünde durdurmak için, nükleer silahların sınırlandırılması, azaltılması ve giderek tümüyle yokedilmesi için olanaklı olan her şeyi yapmaya çağırıyor...

..."Büyük utkunun 40. yıldönümü, halkların ve devletlerin uluslararası durumu iyileştirmek ve barışı korumak yolundaki ortak çabalarına yeni bir ivme versin. Insanlık, geleceğine derin bir güvenle 20. yüzyılı tamamlayabilir, tamamlamalıdır ve 21. yüzyıla ulaşabilir, ulaşmalıdır."

SBKP MK, SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu, SSCB Bakanlar Kurulu

ÇIKARILMASI ZORUNLU OLAN DERS

Bütün dünyada faşizme karşı utkunun 40. yıldönümü barış, demokrasi, özgürlük belgileriyle yığınsal gösterilerle kutlanırken, yalnız sosyalist ülkelerin değil, birçok kapitalist ülkenin hükümeti de bu önemli yıldönümü için törenler düzenlerken, Evren-Özal yönetimi bu konuda hiçbir girişimde bulunmadı.

Bunun nedeni açık. Faşist bir rejimin Hitler faşizminin yıkılışını kutlaması beklenemezdi. Üstelik bu rejim, bugün kendini dünya egemenliği tutkusuna kaptırmış ABD emperyalizminin uydusudur. Efendi Reagan, F. Almanya'da Bitburg'da dünya halklarının iradesini hiçe sayarak Nazilerle "barışırken", uydu, Türkiye halkının iradesini hiçe sayarak Nazi ajanı, katil Türkeş'i "affetmiştir". Genel kurmay başkanı komutanlarına 2. Dünya Savaşında Sovyet ordularına karşı savaşan Nazi tanklarını örnek almalarını söylerken, tutukevlerinde Nazi yöntemleri uygulanırken, Evren-Özal yönetimi hangi yüzle Anti-Hitler Koalisyonun utkusunu kutlayabilirdi?

Türkiye'yi yönetenlerin büyük utkunun 40. yıldönümünde derin bir sessizliğe gömülmesinin bir nedeni de Türkiye'nin savaş sırasında izlediği kişiliksiz politikadır. O dönemde Türkiye, el altında Hitler Almanyasını destekledi. Faşistlerin yanısıra Sovyetler'e karşı savaşa girmeye hazırlandı. Eğer Sovyet orduları Stalingrad önlerinde Nazileri bozguna uğratmasaydı, eğer TKP ve öteki demokrasi güçleri bütün güçleriyle ülkemizin faşist Almanya'nın saflarında savaşa sürüklenmesini önlemek için çalışmasaydı, Türkiye kendini savaşın içinde bulacaktı. Hitler faşizminin boyunduruğu altına girecekti. Bu politika, Türkiye'yi dünya barış ve demokrasi güçlerinden yalıtladı. Öyle ki, ülkemiz, az kalsın Birleşmiş Milletler'e alınmıyordu.

Evet, Türkiye savaşa girmedi, Hitler'in boyunduruğu altına da düşmedi. Ülkemiz böyle büyük bir felaketten korundu. Sovyetler Birliği'nin Hitler ordularını geri püskürtmeye başladığını gören hükümet, "tarafsız" oldu. Ama savaş sırasında izlenen onursuz, faydacı, fırsatçı politika savaş sonrasında Türkiye'nin dünya egemenliğine soyunan bir başka emperyalistin, ABD emperyalizminin boyunduruğu altına girmesine temel oldu.

Bugün faşist rejim, o günlere benzer bir politika ile ABD'nin peşinden gidiyor. Türkiye, bu kez de saldırı ve casusluk üsleri, nükleer silahlar, 6. filo, vb. eliyle iradesi dışında bir savaşa sürüklenme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Üstelik bu kez, savaşın gidişini izlemek, kimin kazanacağını anlayıp, ona göre tutum almak gibi bir "olanak" da yoktur. Bütün insanları yok etme gücüne sahip nükleer silahların varlığı, Türkiye'deki Amerikan üslerinde de bu tür silahların bulunması, böyle bir "olanak" tanımıyor. Savaştan kurtulmanın tek yolu, bugünden, savaş başlamadan, savaşa karşı çıkmak, barış güçlerinin yanında yer almaktır.

TKP, bunun için, barış için ve Ikinci Dünya Savaşı sırasında faşist tehlikeye karşı savaştığı gibi, bugün de Evren-Özal diktatörlüğüne karşı demokrasi için savaşıyor. Demokrasi olmadan, Türkiye savaşa giden bir köprü olmaktan kurtarılamaz!

İKİ KOMÜNİST - İKİ BELGE

"Komünist Enternasyonal" dergisinin 24 Şubat 1938 günlü 2. sayısında "Faşist Almanya'nın Türkiye'de Yayılışı" başlıklı yazısında, Bilen yoldaş (R. Davos imzasını kullanmıştı) şunları yazdı:

"Hitler Almanyası, saldırganlık politikasını yürütmek için Türkiye'ye yaklaşmaya ve onu SSCB'ye karşı saldırıda bir üs haline getirmeye çalışıyor. Bu saldırganlık planlarında o, Türkiye ile ekonomik, politik ve kültürel ilişkiler ardına saklanıyor... Faşist Almanya'nın Türkiye'ye karşı planlarını ve çabalarını bozmak, faşizmin ajanlarına güçlü yumruk indirmek, Türkiye'nin ulusal bağımsızlığını korumak, emperyalizmin boyunduruğu altına girmemek, tutsak değil özgür insanlar olarak yaşamak için halk yığınlarının yaşam koşullarını iyileştirmek, işçilerin, köylülerin, zanatçıların ve küçük memurların ekonomik, politik, kültürel ve sosyal düzeyini yükseltmek gerekir.

"Faşist, yığınların bilinçli ve örgütlü olmasından korkar. Bu nedenle yığınlara, faşizme karşı örgütlenme hakkı sağlanmalıdır. Faşizm, gericiliği hedef alan güçlü ve geniş halk demokrasisinden korkar. Bu, Türkiye'nin geniş halk yığınlarına demokratik hakların sağlanmasının zorunlu olduğu anlamına gelir. Halk, örgütlenme, konuşma, toplanma, basın özgürlüğü için savaşıyor... Faşizm, barışın düşmanıdır. Türkiye halkı barışa susamıştır. Bu nedenle Türkiye halkının bütün ilerici yığınları, bütün ilerici üyeleri ve bütün devrimci gruplar birleşip bir Halk Cephesi'nde toplanmalıdır. Ancak halk yığınlarının böylesine geniş bir birliği, Türkiye'de faşizmin ajanlarına karşı başarıyla savaşabilir. Ancak böyle bir birlik harp kışkırtıcılarının planlarına ve Alman faşistlerinin Türkiye'yi boyunduruğa vurma çabalarına öldürücü bir yumruk indirebilir."

R. Fuat Baraner yoldaş, 1943'de "F. Erkman" imzasıyla Istanbul'da legal olarak yayınlanan "En Büyük Tehlike" başlıklı broşürde şunları yazmıştı:

..."Memleketimizin hakiki menfaatlerine aykırı, taban tabana zıt gayeler için bizi harbe sürüklemeye uğraşanlar, sulh ve sükunumuza suikast yapanlar var.

"Dikkat! Bu suikastçıları uzakta zannetmeyin! Bunlar kendi içimizdedirler."

..."Bu pantürkist, Turancı, ırkçı, Türkçü kuklalar, iplerini tutan yabancı ellerin istediği oyunları onların istediği gibi oynamaktadırlar. Gayelerinin milli olduğunu istedileri kadar iddia etsinler, bu hareketin ustaca idare edilen manivelası yabancı ellerdedir. Yabancı bir istilâ politikasının birer çığırtkanı olan bu adamlardan memleketimiz ve yurdumuz için zarardan başka ne beklenebilir?

"Tehlike büyüktür!" ....Dr. Kurt Köhler tarafından Türkiye'de Alman propagandasının ana hatları hakkında Alman propaganda nazırına verilen bir raporda bakınız Türkiyemiz için ne söyleniyor: 'Balkan memleketleri organik olarak Almanya'ya bağlıdırlar ve bunlar Küçük Asya'ya doğru bir köprü vazifesini görürler. Anadolu ise jeopolitik bakımdan bütün ön Asya ve Mısır için bir geçittir.' .... Kısacası bu efendilerin iftiharla çığırtkanlığını yaptığı devletlerin topraklarımızda gözü vardır. Italyan'ların mücessel imparatorluklarının hudutlarını nereye kadar uzatmak istediklerini hepimiz biliriz."

İkinci Dünya Savaşında Türkiye ne yaptı ?

18 Haziran 1941'de faşist Almanya Sovyetler Birliği'ne saldırmadan 4 gün önce, "Türk-Alman Dostluk Antlaşması", Dışişleri Bakanı Saraçoğlu ile Alman elçisi von Papen tarafından imzalandı.

9 Ekim 1941'de imzalanan "Türk-Alman Ticaret Anlaşması" ile Türkiye, faşist Almanya'ya 31 Mart 1943'e kadar 45 bin ton krom cevheri, 12 bin ton bakır, 8 bin ton zeytinyağı, 7 bin ton pamuk, merinos, ham deri, işlenmiş deri vb. verdi.

31 Aralık 1942'de faşist Almanya'nın Dışişleri Bakanlığı Politik Daire Başkan Yardımcısı Claudius ile Türkiye Dışişleri Bakanlığı 2. Daire Genel Müdürü Faik Hozar'ın imzalarını taşıyan "Askeri Kredi Anlaşması" ile faşist Almanya'dan alınan 100 milyon **RM** tutarındaki kredi, Alman savaş tekellerinden 60 adet tanksavar topuna, 32 adet "III" tipi tanka, 35 adet "IV" tipi tanka, çok sayıda çeşitli mermiye yatırıldı.

Savaş sırasında, 1937'de imzalanmış olan "Montreux Boğazlar Antlaşması", defalarca çiğnendi: 9 Temmuz 1941'de "Seefalke" Alman savaş gemisi, Ağustos 1941' de Italyan "Tarvisio" gemisi, 1942 yılı boyunca "EMS" tipi 8, "Kriegstransport" tipi 5 Alman savaş gemisi Boğazlardan Karadeniz'e, Karadeniz'den de Akdeniz'e geçtiler.

1942 baharından itibaren Sovyet sınırına 26 tümen yığıldı. Amerikan "Readers Digest" dergisi, şunları yazdı: "Türkler bu birlikleri Bulgaristan sınırından aktardılar." (Kasım, 1942, s. 121)

Bu dönemde 10 havaalanı nazilerin askersel operasyonu için hazır tutuluyordu.

İngiliz "Economist" dergisi, Türkiye'nin güneyinde ve doğusunda "tabur tabur Alman casus ve kundakçıları bulunuyor" diye yazdı. (18 Mayıs 1946, s. 788).

5 Ekim 1967 ,günlü Milliyet'in yazdığına göre, Ikinci Dünya Savaşı'nda Türkiye' den Sovyet topraklarına gönderilmek üzere müslüman beyaz göçmenlerden casus ve kundakçılar hazırlanmıştı. Türk subaylarından oluşan heyetler de tercüman olarak Doğu Cephesi'ne gönderilmişlerdi.

Hitler, 4 Mart 1941'de Ismet Inönü'ye gönderdiği bir mektupla Türkiye'nin "iyi niyet ve tutumu"nu Yunan toprağı ile ödüllendirilebileceğini" ve Türkiye'ye "Avrupa' da yeni düzenin oluşturulmasına katılmasını sağlayacak garantilerin de gerektiğinde verilebileceğini" belirtiyordu. (Alman Dış Politika Dosyaları, "D" dizisi, c. 12 s.202).

ABD Konsolosluğu neye ilgi duyuyor ?

R.Ser/Diyarbakır

Türkiye'deki işbirlikcileri, ajanları yetmezmiş gibi, ABD elçilik mensupları da doğrudan "işe karışıyorlar". Işçinin, memurun, emekçinin, sendika ve meslek örgütlerinin siyasetle ilgilenmesi yasak altında tutulurken Amerikan elçilik görevlileri Anadolu'da dolaşıyorlar.

Son olarak ABD Adana Konsolosu, beraberindeki bir heyetle Diyarbakır'a geldi. ABD Konsolosluk görevlileri çeşitli temaslarının yanısıra Diyarbakır' da yayınlanan Mücadele gazetesi yöneticileri ile iki saat süren bir toplantı yaptılar.

Bu gezi sırasında bir gazetecinin ABD'nin Diyarbakır'da bir konsolosluk kurma çalışmaları içinde olup olmadığına ilişkin sorusunu ise, ABD Adana Konsolosu şöyle yanıtladı: "Diyarbakır her açıdan Doğu ve Güneydoğu' nun merkezi durumunda olan bir ildir. ABD Pirinçlik üssünün yanısıra birçok ABD şirketinin Diyarbakır bölgesinde olması buraya duyduğumuz ilgiyi artırıyor. Ancak konsolosluk konusu henüz karara bağlanmış değildir; ileride bunun ABD için büyük bir ihtiyaç olacağını biliyoruz."

Soru mu? Sorgu mu?

H.Arif/Saygı Ankara

Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu bir kitap yayınladı. Bu kitabı liselere ve teknik okullara yolladı. Kitabın içinde bir de soru kağıdı bulunuyor. Soru aynen şöyle: "Sayın Cumhurbaşkanımız Kenan Evren hakkındaki düşünceleriniz nedir?" Bu kağıt imza karşılığında tüm öğretmenlere veriliyor ve yanıtları yazıldıktan sonra tekrar imza karşılığı alınıyor. Okul müdürlükleri şimdi imza karşılığı topladıkları bu kağıtları yine imza karşılığı bakanlığa iletmek zorundalar. Bu durumda elbette hiçbir öğretmen kendi gerçek düşüncesini yazamıyor. Ama hepsi şimdi gerçek düşüncelerini kızgınlıkla çevrelerine daha çok anlatıyorlar.

Bir de bizden dinleyin

N.Gür/Istanbul

Televizyonda, diktatörlüğün polisini şirin gösterme çabasıyla "örnek" olarak tanıtılan Beyoğlu Emniyet Amirliği'ni bir de biz anlatalım dedik.

12 Eylül'den bu yana, Taksim' de ve Istiklâl caddesinde, bu Emniyet Müdürlüğü nedeniyle gençler yollarda rahat yürüyemez olmuşlardır. Burada üslenmiş bulunan polis, saat 5'ten sonra yol kesmeye, öğrenci, genç, insan avına başlar. Ayrıca sabah 7'de özel devriyeye çıkan sivil polisler, gözlerine kestirdikleri insanları, sorgusuz sualsiz, hiçbir açıklama yapmadan kollarına girerek özel araçlarına sürüklerler. Kimdir, nedir sorma-

Arkası sayfa 9'da

Faşist cinayet

Tolga Kırmızıgöl/Istanbul

Devlet terörünün yanısıra, Evren-Özal'ın kanatları altında palazlandırılan MHP'li faşistler de cinayetlerini sürdürüyorlar.

6 Nisan 1985 Cumartesi gecesi, Istanbul'un yoksul gecekondu semtlerinden biri olan Gazi Mahallesinde, dükkanını temizlemekte olan Ali Doğan adındaki bir yurtsever, adı yine Ali olan bir faşist tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Ali Doğan ı öldüren faşist gidip polise kendi teslim oldu. Bu katilin karakolda "Ben bir komünist öldürdüm, cezası var mı?" diye sorması, Türkeş'ın salıverdiği bu ortamda daha da anlam kazanıyor.

Ali Doğan'ın cenazesi, 2 gün sonra mahallelinin katılımıyla yığınsal bir gösteri niteliği alan törenle kaldırıldı. Polis ve jandarmaların sürekli tahrikleri sonuç vermedi. Polisin sürekli olarak dağılınmasını anons etmesine karşın mahalleli dağılmadı. Cenaze, faşist teröre karşı kararlı bir çıkış oldu.

Orduyu nasıl eğitiyorlar?

S.G./Istanbul

Türk ordusunun Amerikan doktrinleri doğrultusunda biçimlendirilmesi sürüyor. Örneğin bugünlerde eski Ankara sıkıyönetim komutanı Recep Ergun'un komutanı bulunduğu Harp Akademilerinde, NATO karargahında hazırlanmış bir metin harıl harıl Türkçe'ye cevriliyor. Subayların eğitiminde kullanılacak olan bu metin "Sovyetlet Birliği'nde yönetim güçlükleri ve milliyetçi hareketler" başlığını taşıyor. Öteyandan ordu birliklerinin eğitimleri ve tatbikatları da iç savaş, kendi halkına karşı savaş stratejisine göre yapılıyor. Izmir Foça'daki eğitim tatbikatlarında erlerden karşılarında bir devrimci grubunun olduğunu düşünmeleri isteniyor. Komutanlar erle "Farsedinki karşınızda anarşistler var" diyorlar.

Yedeksubay mektubu

D.Ş.

Yedeksubay olarak, eğitimi tamamladıktan sonra, Güneydoğu'da, sınır boyunda bulunan bir karakola atandım. Daha ilk günlerimdi. Kar diz boyuydu. Kış fena bastırmıştı. Askerlerin bir kısmı devriyeye çıkmış, gece pusuda beklemiş olanlar ise yatmıştı. Ben henüz burada beni nelerin beklediğini tahmin etmeye çalışıyordum. Pencereden 10-12 yaşlarında, perişan durumda bir çocuğun elinde bir sepetle karakola doğru geldiğini gördüm. Bu havada en az 8-10 km. uzaklıktaki köyden buraya gelmesi beni meraklandırmıştı. Daha kapıda karşıladım çocuğu ve odama aldım. Neden geldiğini sordum. Geçen hafta astsubay ve yanında birkaç erin köylerine geldiğini, birçok insana tehditler savurarak, karakola yiyecek getirmelerini söylediğini, bu arada kendi ailesinden yumurta istediğini anlattı. Şimdi ise yumurtaları getirmek için geldiğini söyledi. Bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Bu tür olayları çok duymuştum, ama ilk kez somut olarak yaşıyordum. Çocuğa yumurtaların parasını vererek bir daha parasız hiçbir şey vermemelerini tembihledim. Ama daha sonra gördüklerim, olayın boyutlarının çok daha kötü olduğunu gösteriyordu.

Bir gün bir görevden dönerken, karakola yaklaştıkça feryatlar duydum. Hızlandım. Varlığımda astsubay ve birkaç erin, köyden çağırttıkları 8 Kürt köylüyü coplarla, tekme tokat kıyasıya dövdüklerini gördüm. Olaya hemen müdahale ettim ve astsubayla konuşmak için odaya geçtik. Neden böyle davrandığını, bunun kötü birşey olduğunu söyledim. Astsubay ise, bunun gayet doğal olduğunu, başka türlü zamanın geçmeyeceğini söyledikten sonra şöyle devam etti: "Bunlar insan değil, yaratıklardır. Türk vatanını parçalayan haydut sürüsüne daha bu yaptıklarımız nedir ki? Daha fazlası yapılmalı." Işte, faşist cunta Kürt halkının üzerine saldığı askerleri böyle yetiştiriyor.

Örnek alıyoruz

Çiçek Gün/Istanbul

Gerçi bizi daha önceki işimizden sözde işten atılmaların yasak olduğu bir dönemde atmışlardı ama, şimdi işçi çıkarmalar serbest bırakıldıktan sonra baskılar daha da arttı. Şimdi çalıştığım işyerinde emirler yağdıran duyuru üzerine duyuru asılıyor. Bizi kışın ortasında çok soğuk havalarda çalıştırdılar. Bir arkadaşımızı gözdağı vermek için işten attılar, kimilerine uyarı mektupları gönderdiler. Çay içme, izin alma hakkımızı keyfi olarak

Arkası sayfa 9'da

Sağlık Bakanlığı tekellerle elele

Mehmet Sağlam/Istanbul

ABD'de piyasaya sürülmemiş olan psikoterapik ilaçların Türkiye'de bizim insanlarımızı kobay gibi kullanan H.Z.I. vakfında denenmekte olduğu ortaya çıkınca, kamuoyu ve sağduyu sahibi herkes bu insanlıkdışı uygulamayı haklı bir tepkiyle karşıladı. Özal hükümetinin Sağlık Bakanlığı, bu tepkiler karşısında H.Z.I. vakfına müfettişler yollamak zorunda kaldı. Ne ki, Sağlık Bakanlığı'nın olayı küllendirmek için böyle davrandığı daha ilk günden belli oldu. Müfettişler vakıfta göstermelik bir teftiş yaptılar. Bu teftişin nasıl bir teftiş olduğunun ortaya çıkmaması için de, hazırladıkları sözde raporu basına açıklamadılar. Böylece bir süre önce Evren-Özal yönetiminin ABD ile işbirliği içinde gerçkleştirdiği "Teröristlerin rehabilitasyonu" adlı seminere katılan H.Z.I. vakfının sahibi söz-

Arkası sayfa 9'da

Tekders-Af

Can Kızıl/Izmir

Izmir Inciraltı yurdundan, 24 Mart 1985 gece saat 11 dolaylarında saz ve darbuka sesleri yükseliyordu. Tek ders nedeniyle okullarından atılmış bir öğrenci grubu eğlenmeye ve birbirlerine moral destek vermeye çalışıyordu. 21 Mart günü okuldan atıldıkları açıklanmıştı.

Bu arkadaşlarımız, okuldan atıldıklarını öğrendikten sonra tek tek tüm parti merkezlerini dolaştılar. Bu arada aralarında para toplayıp Ankara'ya temsilci göndermeyi kararlaştırdılar. Aynı gün okullarından atılmış bulunan 80-90 kişilik bir öğrenci grubu polis gelip dağıtana kadar sessiz bir yürüyüş yaptılar.

Işte sözünü ettiğim akşam, bu arkadaşlar bu ruh hali içinde birbirlerine destek olmaya çalışıyorlardı. Derken birden 3. bloktan "Af çıktı" ve ardından "Doğramacı öldü" diye bağıran iki ses duyuldu. Bu sesler patlamaya hazır öğrencileri galeyana getirdi. Islık çalmalar ve bağırışmalar başladı. Tüm bloklardaki öğrenciler balkonlara ve camlara çıkarak "Tek ders-af", "Tek dersaf" diye, "Af, af, af" diye belgiler haykırmaya başladılar. En çok atılan bu iki belgi arasında "YÖK kalksın!" belgileri de duyuluyordu. Nöbetçi memurlar duruma hakim olmak için oradan oraya koşturdular. Bu arada Inciraltı karakolundan polisler geldi. Kapalı bulunan santral bölümü açıldı ve öğrencilere susmalarını ihtar eden çağrılar yapıldı. Öğrenciler ise, sesleri kısılıncaya kadar bağırarak tepkilerini ve istemlerini dile getirdiler, daha sonra odalarına çekildiler.

Başı 1. sayfada

En az onlar kadar kararlı olmalıyız

maddelere en az 2 trilyon zamdır. Yeni yeni vergilerdir. Hem hergün yeni zamlar yapıyorlar, hem de işçi, memur, köylü gelirlerindeki artışı enflasyon hızının yarısı düzeyinde tutarak, halkın satın alma gücünü sürekli düşürüyorlar. En az 4 milyon kişi 17 bin lira asgari ücretle ve her an işten atılma korkusuyla çalışıyor. Sonra da "ekmeğe değil, ücretlere zam" diyen, bu istemlerini savunabilmek için grev hakkı isteyen işçileri, 12 Eylül öncesine geri dönmeyi istemekle suçluyorlar.

Suçluyorlar, çünkü şimdi Evren-Özal yönetiminin kanatları altında oturdukları yerde geçmişte hayal bile edemiyecekleri kadar büyük vurgunlar vuran bir avuç parababası, - basını en az 200 milyar lira serveti olanlardan sözediyor - eski günlere gerçekten de geri dönmek istemiyor. Suçluyorlar, çünkü şimdi Evren-Özal yönetiminin "delâlet ve hiyanet"iyle "bütün kalelerimizi zaptetmiş, bütün tersanerimize girmiş" olan Amerikan emperyalizmi eski günlere gerçekten de geri dönmek istemiyor.

Bunlar açısından eski günler işçilerin, öteki güçlerin yığınsal eylemler gerçekleştirdikleri günlerdir. 15-16 Haziran direnişlerinin, 6. Filo'ya karşı protesto gösterilerinin, 1 Mayıs'ların, genel grevlerin günleridir. Basının özgür olduğu, sol görüşlerin halka ulaştığı günlerdir. Parlamentoda da gerçeklerin açıklanabildiği günlerdir. İşçinin ekmeğini korumak ve büyütebilmek için savaşabildiği günlerdir. Barış hareketinin etkin olduğu, ulusal bağımsızlığı savunanların nöbet başında durabildiği günlerdir. Geri gelmesin dedikleri bunlardır.

Halkımızın sorunu ise eski günlerin değil, bu yitirdiği hakların geri gelmesidir. Demokratik hak ve özgürlüklerin eksiksiz sağlanmasıdır. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın, MK 4. Plenumunda okuduğu raporda altını çizdiği gibi, "Ülkemizin değil ilerlemek, ayakta kalabilmek, nefes alabilmek için bile bugün öncelikle demokrasiye ihtiyacı vardır.

Demokrasiyi bugün yalnız biz komünistler değil, çok geniş çevreler istiyor, savunuyor. Ama demokrasi ancak onu isteyen bütün güçlerin faşist diktatörlüğe karşı kararlı, sürekli, her gün daha büyük enerjiyle savaşmalarıyla kazanılabilir. Bu gerçek, Evren-Özal yönetiminin "muhbirlik yasası", "polisin yetkilerini artırma yasası" gibi adımlarla faşist kurumlaşmayı pekiştirmeye çalıştığı koşullarda daha da büyük önem kazanıyor.

Ne yazık ki, kimi çevreler bu gerçekleri tüm çıplaklığıyla görmüyor, demokrasi istemlerine karşın, demokrasi savaşımını zayıflatıcı adımlar da atıyorlar. Özal hükümetinin ülkenin hiçbir sorununa çözüm bulamayacağını, erken seçimlere gidilmesinin zorunlu olduğunu sık sık açıklayan SODEP Genel Başkanı'nın şimdi "gezilerde edindiği izlemleri, sorunları, dertleri anlatmak, çözüm istemek için" Başbakan Özal'la görüşmek istemesi buna bir örnektir.

Özal ile görüşmekten parababalarının dışında şimdiye kadar kim ne kazandı? Eski günlerde yaşamıyoruz. Bu rejime karşı eski yöntem ve anlayışlarla başarılı bir savaşım verilemez. Karşımızdakiler açık açık "kimsenin gözünün yaşına bakmayacağız" derken, demokrasi isteyen güçler, en az onlar kadar kararlı olmak zorundadırlar.

Kutlu yoldaşın TKP MK 4. Plenumu'nda belirttiği gibi, "Duruma çok ciddi ve sorumlu yanaşmak, bütün muhalefetin görevidir. Sempati toplamak için bugün birşey söyleyip, yarın bundan yüz çevirmek, muhalefeti birgün serleştirip, ertesi gün gene yumuşatmak gibi ciddi olmayan tutumlar, aynı zamanda tehlikelidir de."

Diktatörlüğün saldırılarını geriletecek olan, en geniş demokrasi güçlerinin ve yığınların daha etkin olarak politik savaşıma, faşist diktatörlüğe karşı demokrasi savaşımına katılmasıdır.

TKP bu nedenle, öteki demokrasi güçlerini kararlı savaşıma, demokrasi için güçleri birleştirmeye çağırıyor. Yığınları eski günlerin savaşım deneylerine dayanarak, ekmek ve demokrasi kavgasını birleştirmeye çağırıyor. Bugün nefes alabilmek için bile her şeyi göze alarak savaşmak zorundayız.

Başı 2. sayfada

AMACA ULAŞMAK İÇİN

bunu yığınlara bugün demokrasi için savaşmanın zorunlu olduğunu kavratmanın karşısına koymuyorlar. İşçi sınıfının sosyalizm için demokrasiye, demokrasi savaşımı içinde pişmeye gereksinimi olduğunu bizden daha iyi kimse bilemez.

İşçilerin yanısıra, onların yığın örgütlerini, sendikaları da demokrasi savaşımının içine çekmeliyiz. Bu öyle bir çırpıda, bir hamlede, ya da yalnızca belgileri yinelemekle, çağrılar yapmakla gerçekleştirilecek bir görev değildir. Israrlı, sabırlı, kararlı ve çok yönlü bir çalışma için zengin deneyimlerimiz vardır. Türk-İş yöneticilerinin hükümet ve Evren ile görüşmeleri sürecinde işçi sınıfı bunun çıkar yol olmadığını nasıl gördü? TKP ve bilinçli işçiler bu görüşmelerin çıkar bir yol olmadığını en başından söylediler, ama bunu sakız haline getirmediler. İşçiler kendi deneyimleri temelinde, bizim de onlara anlatmamız, daha kararlı girişimlerin gerekli olduğunu açıklamamızın yardımıyla gerçeği kavradı. Bugün eğer Türk-İş ya da yasal muhalefet partileri mitinglerden söz ediyorsa bunu işçi sınıfı, yığınlar istediği içindir. Yığınların kavradığı, benimsediği düşünce maddi güç haline gelir. Toplumda kendini dayatır. Bunun önüne o zaman hiç kimse, hiçbir güç geçemez.

İşçi yığınları içindeki parti örgütlerimiz işte bu anlayışla çalıştılar ve sonuç olumlu oldu. Şimdi bu temele dayanarak, daha ileri konumlar elde etmek, işçi sınıfının politik savaşımda, demokrasi savaşımında layık olduğu yeri almasını sağlamak için çabalarımızı artıracağız. Demokrasi bayrağının taşıyıcısı işçi sınıfıdır. O, bu bayrak altında faşizme karşı olan tüm güçleri birleştirme yeteneğinde olduğunu gösterecektir.

DEMOKRATİK TÜRKİYE, DAHA GÜÇLÜ TKP !

Başı 1. sayfada

– ABD ile Savunma İşbirliği Anlaşması'nın uzatılmasına ve Amerikan üslerine karşı barış hareketini yükseltmek için,

– işten atmalara, işsizlik ve pahalılığa karşı, emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarını korumak ve yaşam düzeylerini yükseltmek için, tüm bu alanlarda halkın ve demokrasi güçlerinin savaşımlarını daha da yükseltmek için her çabayı göstereceklerdir. Erken seçime gidilmesi için savaşımı, bu savaşımlarla birleştirecekler-dir. TKP, ulusal demokrasi hedefini halkımıza tanıtma çalışmalarına hız verecektir.

TKP MK 4. Plenumu, bu görevlerin daha iyi yerine getirilmesi, Partinin yığınlarla ve parti sempatizanlarıyla daha sıkı bağlanması, örgütsel olarak güçlenmesi için 65. yıl içinde MK organı ATILIM gazetesinin haftalık olarak yayınlanmaya başlanmasını gerçekleştirmek için gerekli hazırlıkların yapılmasını, 65. yıl ruhunda parti üyeliği niteliklerinin yükseltilmesini, Partiye nitelikli yeni üye kazanılmasını ve Batı Avrupa'daki parti çalışmalarının daha da geliştirilmesini karara bağladı.

TKP MK 4. Plenumu, partimizin çok yönlü gelişmesine önemli bir katkıda bulunmuş olduğunu saptadığı, parti organlarına yazı ve haber gönderme yarışmasının gelenekselleştirilmesini, yarışma sonuçlarının her yıl ATILIM'ın 1 Mayıs sayısında açıklanmasını ve yarışmaya daha geniş katılımın sağlanması için gereken önlemlerin alınmasını kararlaştırdı.

TKP MK 4. Plenumu, faşizme karşı utkunun 40. yıldönümünde, başta Sovyet halkı olmak üzere, Hitler faşizminin yenilmesi için eşi görülmedik fedakarlıkları göze almış olan tüm antifaşist güçlerin savaşımını saygıyla andı ve insanlığın bir daha böyle büyük felaketlere uğramaması için, savaşa karşı, o daha başlamadan birleşmek gerektiğini vurguladı.

Plenum, bir bildiri ile Ankara'da sonuçlanan TKP Davasında verilen ağır cezaları protesto etti. Politik bir parti olan TKP'ne üye olmanın suç olarak gösterilmesinin ülkemizde demokrasi olmadığının en somut kanıtlarından biri olduğunu vurguladı ve tüm demokrasi güçlerini bu her türlü hukuk ve adalet anlayışına düşman yargılamalara karşı seslerini yükseltmeye çağırdı.

TKP MK 4. Plenumu, diktatörlük altında 1 Mayıs'ı kutlayan işçileri, köylüleri, aydınları, gençleri, zindandaki ve göçmenlikteki yurtseverleri ateşli dayanışma duygularıyla selamladı.

TKP'nin 65. kuruluş yıldönümünde tüm komünistleri: Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP için her özveriyi göstermeye çağırdı.

Türkiye Komünist Partisi
1 Mayıs 1985 *Merkez Komitesi*

Başı 10. sayfada

KİM BU GİDİŞE SESSİZ KALABİLİR ?

mesi öngörülüyor. (M.Ali Birand, **Milliyet**, 28 Nisan 1985) Raporda, ayrıca hem nötron, hem de başka nükleer başlıklarla donatılmış Lance-2 roketlerinin Boğazlar'a yerleştirilmesi öneriliyor. Yine Rogers raporuna göre, Türkiye'nin ABD'den alacağı F-16 savaş uçaklarının bir bölümü, hem konvansiyonel, hem de nükleer bomba atabilecek biçimde donatılacak. Raporda, "hibe yok, bütün bu silahların faturasını Türkiye ödeyecek" deniliyor.

Ve son olarak Özal hükümetinin Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk, Weinberger'le yaptığı görüşmeden sonra Reagan'ın uzayı silahlandırma girişimlerini "olumlu" bulduklarını söylüyor, "bizim de Yıldızlar Savaşı'na katkımız olur" diyor. (Tercüman, 1 Mayıs 1985) Diktatörlüğün sözcüleri, kraldan çok kralcı, Reagan'dan çok Reagancı bir tutumla bu canice girişimlere destek vermeye kalkışıyor. Fransa, Yunanistan, Norveç, Danimarka, Avustralya resmi çevreleri, silahlanmayı uzaya yayarak insanlığı toptan yokedecek bu girişimlere açıkça karşı çıkıyor. Avrupa'da, tüm dünyada barışçı kamuoyu bu canice projeyi mahkum ediyor. Barış hareketleri, dünyanın dört bir yanında, gösterilerle Reagan'ın nükleer çılgınlığını protesto ediyor. Bizde ise diktatörlük, herkesi susturarak ülkemiz topraklarında ABD emperyalizminin canice planlarına izin veriyor.

Bu kritik, tehlikeli gelişmeler karşısında hangi yurtsever sessiz kalabilir? Elbette diktatörlüğün baskıları, barış güçlerinin seslerini yükseltmesini güçleştiriyor. Ama herşeyi göze alıp bu tehlikeli gelişmelere karşı çıkmazsak, demokrasiyi kazanmak mümkün olabilir mi? Parlamento dışındaki muhalefet partileri, sendikalar, basındaki yurtseverler, bilim adamlarımız, aydınlarımız, meslek örgütleri Türkiye'nin "Yıldızlar Savaşı" projelerine katılmasına karşı çıkmak, ülkemizin Amerikan emperyalistlerinin istediği gibi at oynatabileceği bir yer olmadığını göstermek durumundayız. Uzayın silahlandırılması çabalarına değil, yeryüzünün silahsızlandırılması çabalarına ortak olacak bir Türkiye. Bütün demokrasi güçlerinin bu hedefte birleşmelerinden daha ivedi ne olabilir?

Başı 1. sayfada

Halkın özlediği demokrasi TKP'siz olamaz !

nun Hong Kong'una çeviriyorlar. "Enflasyonu önleyecek, işsizliği azaltacağız" diyenler, halkımızı kuru ekmeğe muhtaç duruma sokuyorlar.

Ankara'da ve öteki sıkıyönetim mahkemelerindeki TKP davalarında yargılanan yurtseverler bütün bunlara karşı çıktıkları, halkın çıkarlarını savundukları için ağır hapis cezalarına çarptırılıyorlar. TKP'ne halka kurtuluş yolunu gösterdiği için vargüçleriyle saldırıyorlar. Halk gerçekleri görmesin, kendi geleceğini kendi ellerine almasını öğrenmesin diye TKP yasaklı tutuluyor.

Ulusal egemenliği yok edip, bir avuç Amerikan uşağının ve vurguncu kapitalistin azınlık diktatörlüğünü kuran Evren, 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı'nda, ulusal egemenliği, demokrasiyi, ulusal bağımsızlığı savunan güçlere bir kere daha en ağır sözlerle saldırdı, tehditler yağdırdı, yüzkarası rejimini savunmaya çalıştı. Evren demokrasi güçlerinin gerilememesinden, halkın şimdi demokrasi istemine daha çok sarılmasından korkuya kapılıyor. Onun tehditleri, yalnızca diktatörlüğün zayıflığını gösteriyor.

TKP sürekli baskı ve koğuşturma altında olmasına rağmen, herşeyi göze alarak demokrasinin kazanılması için savaşımı sürdürüyor, sürdürecektir. Bu savaşım ancak bütün demokrasi isteyen güçlerin birleşmesiyle kazanılabilir.

TKP demokrasiden yana olan herkesi TKP üzerindeki baskılara karşı çıkmaya, yurtseverlere verilen ağır hapis cezalarını protesto etmeye, mahkumiyet kararlarının bozulması için seslerini yükseltmeye çağırıyor. Demokrasiyi gerçekten kazanmak için bu zorunludur. Komünistler kendi çıkarları için değil, halkın çıkarları için savaşıyorlar. Evren-Özal yönetiminin antikomünizmi yalnızca komünistlere değil, halkın çıkarlarını şu ya da bu ölçüde savunan herkese yöneliyor.

Yurttaşların istedikleri partiye üye olma, istedikleri partiyi destekleme özgürlüğü için savaşım verilmeden, diktatörlüğü geriletmek, demokrasiyi kazanmak olanaksızdır.

Halkın özlediği demokrasi TKP'siz olamaz.

30 Nisan 1985
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ

Başı 7. sayfada

Bir de bizden dinleyin

dan göz altına alırlar. Kahveler aniden basılıp insanlar tipine göre, ya karakola ya doğrudan siyasi şubeye götürülür. İnsanların üstleri başları, çantaları, aniden ortaya çıkan sivil ekiplerce küfürlerle, tartaklamalar arasında aranır. Tüm bunları, Beyoğlu Emniyet Amirliği ile birlikte, Gayrettepe'deki siyasi şube ve Aksaray çevresinin sivilleri, üst bir koordinasyon altında yaparlar.

Bunlar, hiç de "asayiş"i sağlamak için yapılmaz. Bu Emniyet Müdürlüğü'nün polisleri rüşvetçidir. Burada dönen kapitalizmin tüm pislikleri, gerçekte polisin bilgisi dahilindedir. Onların işi bunlarla değildir. Polis kendi payını almaktadır. Ayrıca polis, Beyoğlu'nda sigara satan çocuğun elinden sigarayı, simitçiden bir simiti para vermeden almayı hakkı olarak görür. Onların amacı terör estirmek, çevre halkına baskı uygulamaktır.

Beyoğlu Emniyet Amirliği'nin giriş katında tuvaletten bozma dört metre karelik bir hücre vardır. Beyoğlu, Tophane, Taksim, Elmadağ, Kabataş, Yenişehir, Dolapdere, Şishane, Kasımpaşa semtlerinde yaşayıp da, bu dörtmetrekarelik hücrede 48 saatini geçirmemiş genç kalmamıştır. Her gün bu hücreye 30 ile 50 kişi, aç, susuz tıkılırlar. Analar babalar her gün, her gece, Beyoğlu karakolunda çocukları için polislerle pazarlığa oturmak zorunda kalırlar.

Beyoğlu karakolunun bir de merdivenaltı vardır. Burada gerici-sadist polisler, hattâ bekçiler, yangın söndürme baltalarıyla, cop ve yumruklarla, karakola çektikleri insanları bazen istedikleri bilgileri almak için, bazen de sırf zevk için dayaktan geçirirler.

Beyoğlu karakolunun en üst katı ise MIT'e ayrılmıştır. Burası "Bilgi-Araştırma" merkezi olarak gösterilir. Operasyonlarda edinilen bilgiler, muhbirlerden gelen bilgiler burada saklanır. ham bilgiler burada işlenerek MIT'e aktarılır.

Beyoğlu Emniyet Amirliği, diktatörlüğün bu yoz, zorba düzeni için gerçekten de "örnek" bir yerdir.

Sağlık Bakanlığı Tekellerle elele

Başı 7. sayfada

de bilim adamı Turan Itil'e olan diyet borcu ödendi.

Şimdi birde madalyonun öteki yüzüne bakalım. Acaba insanlıkdışı uygulamaları teftişe giden Sağlık Bakanlığı bu alanda hiç H.Z.I. vakfından aşağı kalıyor mu? Içinde vitamin bulunmayan vitamin ilaçlarının, hiçbir tedavi edici niteliği bulunmayan hatta insan sağlığı üzerinde zararlı etkileri olduğu saptanmış sahte ilaçların eczanelerde serbestçe satılmasına, bu "ilaç"ları üreten firmaların halkın sağlığı ile oynamalarına göz yuman Sağlık Bakanlığı'nın kendisi değil midir? Sağlık Bakanlığı bünyesinde çalışan müfettiş ve uzmanların yararsız olduğu, hatta zararlı olduğunu saptadığı ve piyasadan toplatılması için karar çıkardığı ilaçlar neden hiçbir gerekçe gösterilmeden ve tepeden inme emirlerle tekrar serbest bırakılmaktadır? Bu emirleri kim vermektedir? Bu emirleri verenler, halkın sağlığını değil, yalnızca soyguncu tekellerin kârlarını koruyorlar.

Örnek alıyoruz

Başı 7. sayfada

gaspediyorlar. Kendi aramızda birşeyler yapmamız gerektiğini konuşurken bir arkadaşımız, eşinin çalıştığı Haymak'ta işçilerin birlik içinde davranarak bir arkadaşlarının işine sen verilmesinin önüne geçtiklerini anlattı. Haymak'da bir işçinin işten çıkarılması üzerine tüm işçiler topluca müdürün odasına giderek, ya arkadaşımız işinde kalır ya da tümümüz işi bırakırız deyince kararı kaldırmışlar. Onların tutumunu örnek alacağız.

ATILIM 15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Druck/Baskı: Offsetdruckerei B. Ronnes-4190 Kleve, İsteme Adresi: Postfach 10 10 16, 4300 Essen 1, Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 360 501 05, Konto Nr. 712 703, Fiyatı 1,-DM, Abone: 1 yıllık 48,-DM

EKMEK VE DEMOKRASİ

• Ayşe ÇİMEN

Özal hükümetiyle Türk-İş'in yaptığı son toplantı, işçi sınıfının çok geniş kesimlerinde uyarıcı oldu. Örgütsüz, sınıf bilincine ulaşmamış işçiler bile, Özal'ın işçi sorunlarına bakış tarzı karşısında dehşetle irkildiler. Gördüler ki, Özal hükümeti işçilerin geride kalmış haklarına bile gözlerini dikmiştir. Özal'ın programına aldığı emeklilik yaşının yükseltilmesi, işçinin emekli bile olamadan ölmesini istemektir. Kıdem tazminat hakkı, fonun kurulmasıyla birlikte kuşa çevrilecektir. Özal hükümeti, KİT işçilerin toplu sözleşmelerini, İMF buyrukları doğrultusunda yüzde 25-30 zamla, yani gerçek enflasyonun yarısı kadar bir zamla bitirmeye kararlıdır. Başbakan açık konuşuyor: "Kimsenin gözünün yaşına bakmayacağız" diyor Özal, 16 binle 25 bin lira arasında ücret alan işçilere Evren'in "500 bin lira maaşla nasıl fedakarlık yaptığını" örnek gösterecek kadar iğrenç bir tutumun içindedir. Kısacası şimdi en geniş işçi yığınları karşılarındaki Özal hükümetinin hiç de tarafsız falan değil, tam tersine patron tarafının bizzat kendisi olduğunu daha somut görüyorlar. İşte bu gerçek, Türk-İş'le ile hükümet arasındaki son toplantıda, bir kez daha, artık hiçbir yanlış-anlamaya meydan vermeyecek biçimde kanıtlanmıştır. Özal burada sendikacıları "grev yapın da görelim" diye tehdit edecek kadar pervasızlaşmıştır. Bunun için şimdi işçi sıralarında hemen her politik görüşten işçi, kendisi ve ailesinin yaşaması için savaşması gerektiği bilincine daha çok varıyor. Sendikacılar "biz de artık kendi bildiğimizi okumalıyız" diyorlar.

İşçi sınıfı bugün ekmeğini korumak, ücretini artırmak, yitirdiği haklarını yeniden kazanmak istiyor. Her işçi şimdi kendi kendine şunu sormalıdır: Evet, ekmek istiyoruz, karnımızın doymasını istiyoruz, insanca bir ücret istiyoruz. Demokrasi olmadan bunları elde edebilir miyiz? İş istiyoruz, işten atılmaların durdurulmasını istiyoruz, işyerlerimizin korunmasını istiyoruz. Demokrasi olmadan bunları savunabilir miyiz? 5 yıldır askersel diktatörlüğün Anayasasıyla, yasalarıyla işçi sınıfının, emekçilerin etrafına ördüğü cendereyi bu Anayasaya, bu yasalara karşı çıkmadan parçalayabilir miyiz? Bunun için ekmek kavgası demokrasi kavgasıdır.

Sendikalar kendilerini yalnızca ekonomik, sendikal savaşın dar sınırları içine bir de kendileri kapattıkları sürece hiçbir hak elde edemeyeceklerdir. Sendikalar, işçi haklarını korumak ve üyelerinin yaşam düzeylerini yükseltmek için politik savaşıma katılmak, Evren-Özal diktatörlüğüne karşı, demokrasiden yana açık tutum almak zorundadırlar. Haftada bir yapılan dev zamlarla bütün halka yaşamı zindan eden Evren-Özal yönetimine dur demek, sendikaların en doğal, en meşru hakkıdır. Hükümet, işçinin emeklilik yaşına kadar, sendikanın kasasına kadar her şeye karışırken, her konuda patronlara yardım ederken, sendikalar hükümete niçin karışmasın?

Yine her sınıf bilinçli işçi, sendikacı diktatörlük karşıtı partileri, bunlar işçi haklarını savundukları, bu hakların gerçekleşmesi için çaba gösterdikleri ölçüde destekleyeceklerini açıklamalıdır. Sınıf bilinçli işçiler, demokrasinin en kararlı, ödünsüz savunucusu olmalı, demokrasi sözünü ağzına alan herkesi demokrasi için gerçekten savaşmaya çağırmalıdır.

Yetkin Sözer

KİM BU GİDİŞE SESSİZ KALABİLİR ?

• Mehmet ERGÜL

Richard Perle, ABD Savunma Bakan Yardımcısı. Aynı zamanda Pentagon diye de bilinen bu savaş aygıtının Türkiye ve Yunanistan masası sorumlusu. Perle, nükleer silahlar ve nükleer planlarla uğraşıyor. Nükleer bir savaşta hangi ülkelerin, hangi kentlerin bombalanacağına karar verenlerin başında geliyor. Her türlü karanlık işin uzmanı. Bunun için kendisine Pentagon koridorlarında "Karanlığın Prensi" adı takılmış.

Başbakan Özal'ın Nisan ayı başında ABD'ye yaptığı gezi sırasında Perle, Türk gazetecilere özellikle "yazılmak kaydıyla" şöyle diyor:

"Reagan ile Özal'ın yıldızları tamamlamıyla barıştı. Geçmişte, Türkiye ile Amerika arasında ihtilaflı dönemler oldu. Ama bu ilişki ilerde bozulabilir. Tarihsel olarak şu anda iyi bir noktada bulunduğumuza göre, bundan yararlanmalıyız. Şu dönemde mümkün olduğu kadar çok sayıda bağlantı kurmakta yarar var. Radyo anteni de şu sırada kotarılması gereken işler arasındadır." **(Cumhuriyet,** 7 Nisan 1985; **Nokta,** 14 Nisan 1985).

Özal'ın ABD gezisini izleyen bir ay içinde neler oldu?

"Amerika'nın Sesi" ve CIA'ye bağlı **"Hür Avrupa"** adlı kışkırtıcı radyonun ara istasyonlarının topraklarımıza yerleştirilmesi konusuyla ilgili olarak bir Amerikan heyeti geçen ay Ankara'ya geldi.

Bir buçuk yıl önce Lübnan'a, Filistin halkının üzerine bombalar yağdıran Amerikan Altıncı Filo gemilerinin yakıtını Petrol Ofis vermeye başladı. Altıncı Filo gemilerinin bakım ve onarımı için, Gölcük'ün yanısıra, şimdi Marmaris'te yeni bir üs ve tersane kurulacağı bildiriliyor. Öte yandan, Altıncı Filo'ya bağlı nükleer yakıtla çalışan bir kruvazör, 20 Mayıs günü Antalya limanına geliyor. **(Cumhuriyet,** 30 Nisan 1985) Başta Yunanistan olmak üzere birçok Akdeniz ülkesi, nükleer artık tehlikesine karşı bu gemileri limanlarına sokmazken, Özal hükümeti, Genelkurmay yetkilileri, Amerikan nükleer gemisini ağırlamak için seferber oldular.

Muş ve Batman'da kurulmasına başlanan yeni Amerikan üsleriyle, genişletilen on askeri havaalanıyla ilgili teknik uygulama anlaşmalarının ise bu ay sonunda Ankara'da imzalanacağı belirtiliyor. Federal Almanya'nın Ramstein üssü komutanlarından ABD'li Tuğgeneral John Boyd, anlaşmayı sonuçlandırmak için önümüzdeki günlerde Ankara'ya geliyor. **(Cumhuriyet,** 25 Nisan 1985) Ramstein üssü komutanlarından Cliff Krieger ve halkla ilişkiler yetkilisi Albay Shea, Türkiye'deki bu üslerin kullanımının NATO alanı dışında olduğunu, ABD hükümetinin Ortadoğu'ya müdahalesini gerektiren bir krizde, bu tesisleri Çevik Kuvvetler'i bölgeye kaydırmak amacıyla kullanmak isteyeceklerini söylediler. **(Tercüman,** 25 Nisan 1985).

15 Nisan günlü **Atılım'**da **Patriot** adlı Amerikan roketlerinin Boğazlar'a yerleştirilmesi girişiminden sözettik. Patriot roket sisteminin Amerika'nın "Yıldızlar Savaşı" projesinin bir parçası olduğunu belirttik. Şimdi NATO Başkomutanı General Rogers'in Dışişleri'nden bile gizlenip yalnızca Türk Genelkurmay Başkanlığı'na verildiği bildirilen "Nükleer İhtiyaç İncelemesi" adlı "çok gizli" raporunda, açıkça Patriot roketlerinin Boğazlar'a yerleştiril-

Arkası sayfa 9'da